

שלה פשוט אף פעם אינו מתפתח, או זוכה למימדים אנושיים של ממש. שמואל עצמון מזוין את השלושה ב"יעילות רבה, על-פני התפאורה של אלי סיני, ומשתדל לתכנן כל כניסה וכל יציאה. אבל בסופו של דבר, זו מהומה רבה על לא דבר.

בידור

קאסיוס קליי

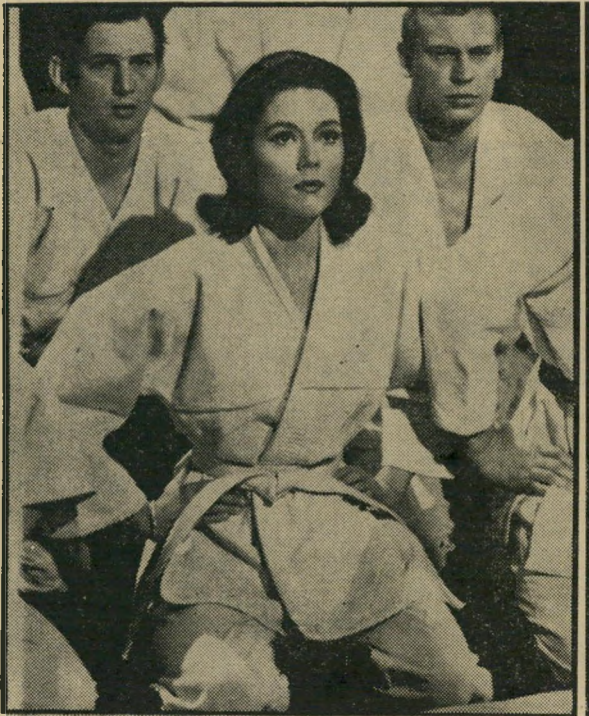
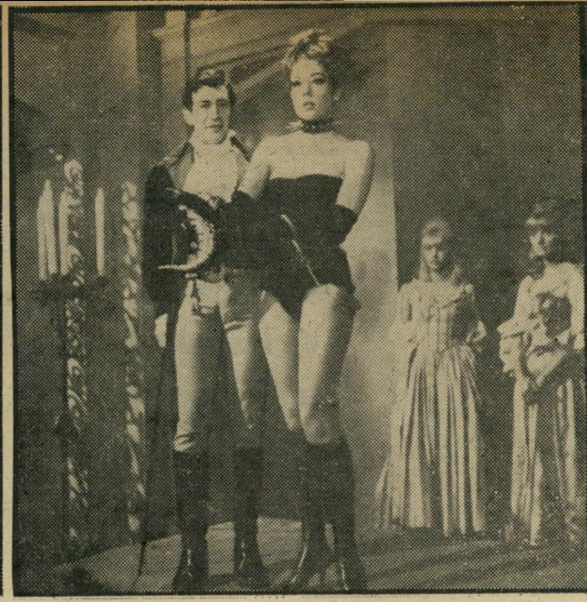
זקוק לדיאטה

"נישואין נוסח גירושין" בתיאטרון העממי. כתב וביים: ניסים אלוני; הנהלה מוסיקלית: יאיר רוזנבלום. משתתפים: רבקה מיכאלי ויוסי בנאי.

אפילו קאסיוס קליי אינו תמיד בכושר. לפעמים הוא משמין, מסתרבל, ואם פיו מפיץ מרגליות, הרי שאגרופיו הולמים באוויר יותר מאשר ביריב. ואם זה קורה לקאסיוס קליי, זה מותר גם לניסים אלוני.

בהשוואה לכל המטרופים התופסים ככלי-יכולת-את-נשות-השכנים על בימון הבידור-הקל בארץ, "נישואין נוסח גירושין" הוא ממש מעשה גאוני. באוסף המערכונים והפומונים שרקח יחד ניסים אלוני, לא מתייחסים לקהל כאילו היה מורכב רק מדגנרטים, אלא נותנים לו לפחות אשראי של ידיעת השפה העברית הבסיסית, השימושים השונים שאפשר לעשות בה.

בסופו של דבר, אין כמו אלוני לשימוש יוצא-דופן בשפה זו, ובהפלגות מהירות מקצה גבול ההגיון של השפה אל האבסורד: "מצא אשה, מצא טוב, לא מצא אשה, עוד יותר טוב", מתקן אלוני את התנ"ך. או: שמו של גנב, הוא פורצלן — משורש פורץ. או: שני אוהבים יכולים להיות כמו זוג יונים, או כמו זוג יו... גורט. או: את חודשי השנה אפשר למנות כך: ינואר, פברואר, תשרי, וכו'. או: אשה עמלה כל השבוע, ורק יום אחד בו היא זוכה להיות — מזוהה. או: פומון שלם, וערב מאד לאוזן, מוקדש לנושא: עברית קשה שפה. אלה, ושכמותן, הן המהלומות של קליי הפוגעות בדיוק במטרה. לעומת זאת, מערכונים על מתיחות בטלפון — משחקי-לשון על שמות להקות-קצב נוסח אבניס בכריות (אפילו ניסים אלוני אינו יכול להציא שמות מוזרים יותר מאלה שבחורות הלהקות לעצמן) — האב ש' מתחנן את בתו, שמחנכת את אביה — או התחממות כמו "אלהים המציא את הכסף משום שלא מכרו לו שום דבר בהקפה" — אלה הן כבר מכות-סרק, ומשקלן כבד ורב בתוכנית. אפילו תרגום שירו של פיליפ קליי הנרצח, מאבד משום מה את ההומור המאקאברי החד של המקור. בקיצור, זה כמו גישור שים חיבורים אחרי הגשם.

הגומלים: פטריק מקני ודיאנה ריג רוצחים בדבש

הסידרה — נכנסה ישר לגולדפינגר ולי נעליה של פוסי גאלור.

דיאנה ריג, שתופיע בסידרה שתוצג בארץ — עלתה לגדולה בזכות היותה המחליפה של הוגור בלקמן. גם היא עברה מן הסידרה ישר לידי בונד (בשרות הוד מלכותה). עתה, היא שחקנית מכובדת ונערצת בתיאטרון הלונדוני ו בקולנוע (בית-חולים).

מה שמעוללים שני הגומלים, גם בי טכניקה המופלאה שלהם בחלוקת מהלך מות, וגם בהמצאות שמסקים התסריטאים — אינו נופל בהרבה מן הרעיונות של בונד עצמו.

כמה דוגמאות מן הצפוי לעם ישראל בקרוב: נעורה מן הוודה הם מפענחים סידרת רציחות שכל קורבנותיה נדקרו למוות במסרגות. בדבש לנסיך מתגייסת דיאנה ריג להרמון, וקודת ריקודי-בטן, עורכת דו-קרב בחרבות, ומחפשת רוצח-הים בכדי-דבש.

יותר מדי עצים לחג המולד מוצף חלומות-יועיה נוסח צ'ארלס דיקנס. היפ' נזוה ומות. בקיברנטיקה, חושדים בי-מוחה לקאראטה — ומגלים רובוט ש' מחסל את אויבי אדונו במהלומות מכור-נות היטב.

חדר בלי נוף מטיל את השניים לתוך סידרה של הרפתקאות הכוללות עיניים סיניים. כלא במנצ'וריה שבעצם אינו בי-מנצ'וריה, ופושע חולני שחי בחממה. יותר מדי מימן מביא מעשיה על בית-חרושת להפקת מבויל מיד, וקב שבו מנסים להטביע את הגיבורה. כפיל לפטריק מקני, צוללות מיניאטור ריות ואווירונים זעירים אבל רצחניים חוקפים מכל עבר בשניים זה יותר מדי (המשך בעמוד 12)

כך שגם כאשר קאסיוס קליי אינו בכושר — הרי בהשוואה לכל התלפונים והדלפונים של הבידור הישראלי, הוא עדיין אלוף.

עלוויזה

המשכנעים הולכים

הגומלים באים

ברבים מבתי ישראל ירד העצב, לרגל הפרידה בטרם-עת מוזג ידידים ותיק הסימפיה — ברט (רוג'ר מור) סינקלר, ודני (טוני קורטס) ויילד, צמד המשכנעים שהפכו את ימי ב' בשבוע לערבים עזובים במיוחד לבתי-הקולנוע.

אבל אין צורך להתעצב יתר על המידה. השניים הלכו — אבל שניים אחרים באים במקומם, ואם לשפוט לפי הצלחתם בארצות-נכר, הרי שתוך זמן קצר יתפסן הצמד מקני-ריג את מקומם של מור-קורטס בלב הקהל.

פטריק מקני, שחקן שהוא היום כבן 50, הופיע על הבימה ובטרטים בתפקידים קטנים (בין היתר בהמלט של אוליביה) עד שנבחר לככב בסוכן-הריגול המצוחר צה והבלתי-מנוצח בהגומלים.

מאז, במשך שנים, נמנה על האלילים הפופולריים של אנגליה, בקאריירה הר ארוכה שלו החליף כמה פעמים בנות-זוג — שנדמה כאילו בכל פעם דוקא גיימס בונד חטף אותם. הראשונה היתה הוגור בלקמן, שנכתה לפירסומת עצומה בדמותה של המרגלת השולטת בכל רזי הקאראטה והגידור, כאשר פרשה מן

אבל בסופו של דבר, יוסי בנאי ורבקה מיכאלי הם צמד בדרנים משופשפים היטב, שאינם מהמיצים אף פואנטה. ואפילו מציאים כמה משלהם. ויאיר רוזנבלום מוכיח פעם נוספת כי הוא מיטיב להפיק הרבה מוסיקה, באמצעים מועטים, ולהתאים לחנים למשחקים הר-לשניים המוזרים ביותר.

בנאי ומיכאלי ב"נישואין נוסח גירושין" כמו זוג יגורט